

Bavariae Sanctae Volvmen ...

Rader, Matthäus

Monachii, M.DC.XXIV.

B. Edigna Virgo Bvechæ Boiorvm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79699)

B. EDIGNA

VIRGO BVECHÆ BOIORVM.

DIGNAM è Francia Galliarum in terras Germanias ad Boios monumenta manu exarata, quæ in æde B. Edignæ extant, profectam tradunt, ortamque è regia stirpe, adeoque regis filiam, sed nec annum natalem, nec regis nomen edunt. Natam oportuit vel Henrico I. vel Philippo I. qui eodem anno cum Edigna migravit è vita, c10. inquam c11. cum nouem & quadraginta annos regnasset. Millesimo quippe & sexagesimo Henrico Patri admodum adolescens vel potius puer successit, ita fieri potuit, vt Edigna soror esset Philippi I. si rationem temporum ineamus, vel certè filia si junior extincta est, Henricum tamen patrem existimem, quamuis in neutram partem auctoritas extet. Sed & qui reges proxima cognatione attingunt, scriptores nōnunquam regum sobolem appellant, vt Richardū Angliæ regem, qui neq; rex, neq; regū fuisse videtur filius, vti supra in S. VVunibaldi rebus monuimus. Ita non liquet de Edigna, an regum filia an cognata fuerit. Francigenam tabulæ scriptæ vocant, & regis filiam, sic enim de pectine eius loquitur charta, *Pecten iste (quem ipse coram inspexi & manibus contrectaui) B. Virginis Edignæ Francigenæ, quæ regis Franciæ filia extitit, & pro sponso suo Christo domino exilium subiens, hoc in loco requiescit, signis & miraculis gloriosa* (subjicitur deinde in schedio grauis execratio in eos qui pectinem inde auferre conarentur) *de sacris eius reliquijs in propatulo aliud nihil habetur, excepta maxima testula, quam habebat, quam & hîc adungere procuraui. Reliqua eius xeniola cum ipsâ in tumulo recondita dignoscuntur. Qualiter autem ad locum venerit in alia chartula pandere cogitamus.*

Exstat & tabula patriâ linguâ extcripta, quæ docet ex regia stirpe Francorum oriundam in has terras peregrino cultu testam venisse, Deoque sacris votis, lacrymis & vigilijs multis litasse, tandemque sexto & vigesimo Februarij c10. c11. ad cælestem patriam è peregrino solo & exilio profectam: Cranium, ossa, velum, ligulam, cochlear religiosè custodiri, sancitumque, ne quis quid inde auferret; sanctitatem Virginis crebris erga miseros beneficijs dudum inclaruisse. Diu mecum anxius consultaui, quid sibi vellet quod Auentinus scripsit, ab accolis dici *Furcis profectam*, patronane in auxilium vocaretur ab ijs qui in furcas, patibula, & cruces essent agendi; an

c10. c11.

Lib. 7. p. 727.

di, an ut aliquis auerruncus deus striges, lamias & Canidias arceret. Sed cum ipse anno c. 10. 106. xvi. Nonis Augusti in rem præsentem venissem, ab vicinis & ædituo (nam paræcus aberat) didici per Edignam inuocatam res seu furto ablatas seu quocunq; casu deperditas domum reconciliari, eoque conieci ab Auentino scriptum fuisse *furtis non furcis* præfectam. adij demum manum ipsius & legi *furtis*, p. 120. lib. 7. parte vltima. Emendabis ergo libros editos. Spectaul quoque latibulum eius in cauo ingentis, quâ triplice stirpe confur- git, tiliæ, quam oleum olim largitam affirmabant, sed cum benefi- cium auari mortales venderent, negasse benignitatem, fontemque olei exaruisse. Seruatur hodie corporis exuuia in capsella vitris pel- lucida, nupérq; concinnata & pectorali Virginis imagine ad sinistra templi aram in qua visitur iusta ejusdem icon inter DD. VV alpur- gam & Vrsulam collocata. Imago in pede altaris docet Edignam plaustro peregrini habitu cum scipione per boues sponte ferè ad ve- hendam virginem jugum subeuntes aduenisse. Adest & picta & cri- stata auis & æs campanum, quæ veniente Edigna cum nullo mo- uente concinuisent, virginem quasi signo diuinitus accepto con- stitisse, ibique loci confedisse, vitamque reliquam sanctissime ex- gisse, & factis quoque admirandis viuam mortuamque celebratam fuisse, de recentissimis cognoui. Obseruata sunt ab anno decimo supra millesimum sexcentessimum vsque ad sextum decimum præ- sentem, quo locum adij, non pauca. Ophthalmiam, quadiu labo- rarat puella curatam, in cuius beneficij monumentum, pendent ad aram cereæ oculorum pupillæ. Alijs cephalalgiam, alijs vnam gut- turis, alijs dysenteriam, qua puer bimulus per biduum cruciabatur, alijs phrenesin abstulit, mentemque restituit. Legi alijs explicatos difficiles partus, qui hærebant, matrèsque jam in vltimam mortis necessitatem adduxerant; labentes alios mollius exceptos, alijs cal- culos ejusdem beneficio exemptos. Pecudum quoque morbos propulsa fertur, quæ prolixius patria lingua sunt exposita, ex qua hæc decerpere placuit; ne in ijs quæ post mortem accidere & hodie accidunt, commemorandis prolixior essem. Nam quamuis bene- ficia sanctorum omnes libenter experiamur, cum nos mala pre- munt, plerique tamen eadem non sine fastidio recognoscunt. Le- gi alicubi, sed locus non occurrit, apud VVolfg. Selender, nisi me fallit memoria, hanc B. Aureliæ, de qua supra memini fuisse so- rorem. sed tempora reclamant, si ritè sunt an- notata.

B. BRV.

B. BRVNO

ABBAS SCHIRENSIS.

EX literis Benedicti præfulis Schirensis anno 1602. ad Sereniss. Maximilianum datis intelligo Brunonem hunc eximie sanctitatis virum fuisse. Sed quia nec ab Hundio, nec a Bruschio, nec a Benedicto præfide plura referuntur, addere plura de Brunone non possum, donec plura accipiam.

C12. CXI.

Est & alius Baldemarus quidam Schirensis abbas, quem tradit Hundius nunquam carnes, nunquam adipem gustasse.

Obijt anno 610. cc. 111.

CONRA-